

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

8-8-83

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

23

KAPITEIN HADDOCK BEPROEFT

ZIJN MAANPAK...

HIJ ZIET ER
ERG OPGEWONDEN UIT!
WAT IS ER AAN
DE HAND?

IN DIT NUMMER :

Een Humoristisch Verhaal
ALS TWEE DRUPPELEN WATER

NEEEN, vrienden, ik ga jullie mijn avonturen in Congo niet opnieuw vertellen. Ik heb die eens en voor goed gepubliceerd in een album, dat jullie allemaal waarschijnlijk reeds gelezen hebben.

Vandaag wou ik jullie meedelen dat ons blad en onze Club in Congo even veel succes hebben als in België, Holland, Frankrijk en Zwitserland. Ik krijg steeds meer brieven van lezers, (zo blanke als zwarte).

Evenaar.

Onlangs berispte me, uit een jongens college, nog een brief waarvoor de spijte is overwogen.

Kultje

« Mijn beste Kultje »

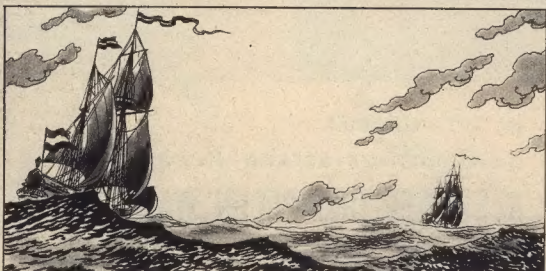
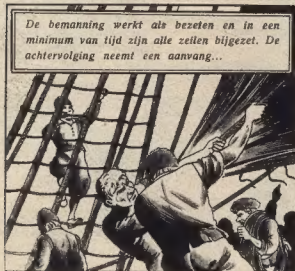
» Onze cultijke afdeeling van de Club, waar ik hier de leiding heb, heeft reeds de eerste Congolese de belangrijkste van heel de kolonie. Het eerste vergadering werd ik door de paus en de kardinaal van het college gefeliciteerd. »

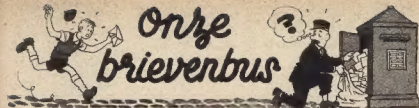
Ik heb die clubleider ook gefeliciteerd. Wat die jongen daar voor de Club gedaan heeft, verdient inderdaad een pluimje.

Kultjeslezers uit Afrika, clubleden uit Congo, jullie vrienden uit de Nederlanden groeten jullie hartelijk!

Kultje

Onder de Vlag van de Compagnie

Lucien van Gheleue, Kortrijk.
Het is me nog altijd niet duidelijk welk onderscheid je maakt tussen Belgische en Hollandse Kuifje's Bons. Er bestaat maar één enkele soort Kuifje's bons voor beide landen. De twaalf punten werden je teruggezonden. Een onderzoek zal dus niet nodig zijn.

Hugo Fonaert, Antwerpen. — Ik heb je wensen aan onze medewerkers overgemaakt en ze laten je wederkerig groeten. Een Kuifjeswimpel is niet meer verkrijgbaar in de handel. Alleen nog in ruil voor 100 Kuifjespunten. Met mijn beste groeten, ook voor Pucky.

Daan Meyers, Rotterdam. — Heb je reeds je lidkaart ontvangen? Tevreeden? De grappjes waren alleszins niet als een bespotting bedoeld! Hartelijk.

Jozef Mortens, St-Agatha-Berchem. — Hartelijk dank voor je vriendelijke brief. Ziehier de antwoorden: Er is geen minimum aantal leden meer vereist voor het oprichten van een nieuwe club. De club mag zich een naam kiezen, bv. «De Klauwaerts». Als clubliedert moet je de lidkaarten ondertekenen. Graag zou ik eens met je willen contact nemen. Gelieve eens op een vrije namiddag naar de redactie te komen. Met mijn beste groeten.

Roger Oosterbosch, Hasselt. — Ik heb je een reeks nummers opgestuurd. Schrijf me eens je opinie over onze verschillende tekeningen en teksten. Met mijn beste groeten.

Jozef Somers, Mechelen. — Ik heb je een speciaal kenteken opgezonden. En ik houd er aan je

nogmaals hartelijk te danken voor je activiteit als clubliedert te Mechelen! Ik wens je veel succes op de normalschool.

Henri Slegers, Turnhout. — Ik neem je grappje graag op in de brievenbus. Onze lezers kunnen er ook plezier aan beleven: Onderwizer: Jantje, noem me eens een lang woord!

Jantje: Elastisch, meester.
Onderwizer: Dat woord is toch niet zo lang, Jan!

Jantje: Jawel, meester, men kan het uitrekken.

Hugo van Nieuwen, Aalst. — Welke prijsvraag bedoel je, Hugo? Schrijf me dat eens gauw! Hartelijk.

Guy Verstraeten, Sint-Amandsberg. — Heb je veel getennist sinds je je mooie Kuifjespet hebt, Guy? Met mijn beste groeten.

Bernadette Caswels, Brugge. — Nog steeds veel plezier met Cinnette? Wat de prijs betreft: zie Kuifje Nr. 2 van deze jaargang, blz. 2. Hartelijk.

KUIFJE (weekblad), Redactie: Publiciteit: Lombardstraat, 24, Brussel, P. Ch. R. 1999.76. — *Uitgever: Directeur: Raymond Leblanc.* — Gedrukt in helio door: De Drukk. C. Van Oosterbergh, Keizerstr., 12, Brussel. — *Editeur: Abonnementsprijs: België en Belp. Ab. 3 maand. 70 fr. 80 fr. Ab. 6 maand. 135 fr. 150 fr. Ab. 1 jaar. 285 fr. 300 fr. KUIFJE-HOLLAND. — Singel 231, Oordrecht, Z.H. — Ab. 199.334. Abonnementenprijs: 1 fl. 3,50 per kwartaal.*

DE KUIFJE'S BON

RA RA WIE IS DAT?

- X., Turnhout: 125 punten voor een reeks «Zien en Weten».
- X., Sint-Niklaas: 100 punten voor twee reeksen vignettes.
- X., 's Gravenbrakel: 100 punten zonder uitlig.
- X., Sint-Lievens-Houtem: 50 punten in een blauwe omslag.
- X., Brussel II: Witte, open omslag die nog slechte
- X., Lodelinsart: 50 punten in een kleine, witte omslag.
- X., Begijnendijk: 50 punten in een witte, commerciële omslag.
- X., Andrimont (Dison): 300 punten in een witte omslag dicht gekleefd met rose gompapier.
- X., Moerzeke: 200 punten voor een portefeuille.
- X., Herenthout: 200 punten zonder uitlig.
- X., Montignies: 50 punten in gele omslag.
- X., Ternat: 300 punten met een bestelbon, zonder naam of adres!
- X., Brussel-Noord: 50 punten voor de 1^e reeks van «Reinaert de Vos».
- X., Reper: Prentjes om te ruilen in een witte omslag.
- De Wulf, BPS 2, Bezettingaleger: 50 punten in een witte omslag.
- «Mademoiselle Nicolas»: 50 punten in de 2^e reeks van «Reinaert de Vos».

OPGELET

- Het is nutteloos ons geschenken te vragen die niet voorkomen op de premielijst.
- De omslagen van de Victoria chocolade moeten rechtstreeks gezonden worden aan: VICTORIA, Deneckstraat, 24-32, Koekelberg-Brussel.
- Onze premies zijn uitsluitend te verkrijgen in ruil voor Kuifje's bons. Ze worden niet verkocht.
- Wanneer je ons bons stuurt, geef ons dan volgende inlichtingen: gewenst geschenk; naam; voornaam; straat en nummer; woonplaats.

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN BOB DE MOOR

Op de Spaanse koopvaarder volgt men met spanning de bewegingen van het Hollands schip...

Hahaha! Onze list gelukt! Zij zijn nu reeds zo ver van de vloot verwijderd, dat deze laatste hen niet meer kan helpen.

Dit is het geschikte ogenblik om de Hollander te ontferen! Wat zullen die kerels ogen opzetten als zij bemerken dat ons ruim niet met koopwaar gevuld is, maar met een vendel soldaten!

Door een flinke manoeuvre brengt de Spanjaard zijn vaartuig neven het statenschip...

Cori gaat als scheepjongen met de vloot van Piet Hein mee naar de kusten van Brazilië. Een schip van de vloot maakt zich gereed om een Spaans vaartuig aan te vallen...

Alles klaar voor de enterung? Stuurman, naar bakboord!

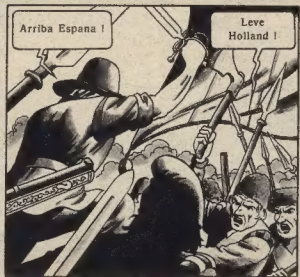

Alle duivels, zij willen ons aanklampen!... Die schelmen hebben tel!... Iedereen aan de reling!...

Arriba Espana!

Leve Holland!

Jongens, het stuift er! En ik moet in dat mufvig vooronder blijven... Als ik eens een handje ging toesteken?...

Wordt voortgezet.

DE RING VAN GIBIL

Leentje, oom Elemir, Henk en de twee schurken Armand en Nasir Abu, zwerven door het eiland Pasjoetan. Oom Elemir heeft in het struikgewas armen en handen gezien...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

Armen in de struiken? Je hebt je vergist! Een tak had wellicht de vorm van een arm!

Ik zweer je, dat er een arm uit de struiken kwam die mijn zakdoek weergal!

'k Zal hem maar niet tegenspreken.

Goed, het was dus een hand. We moeten onze weg voortzetten...

Je weg is erg slecht aangeduid, dunk me. Ik vraag me af, waarheen die weg leidt!

Wat een vraag! Naar Kar Pasjoetan, verdraaid, de stad waar José Palacio woonde!

Oom Elemir, je hebt te veel gezegd. Ik meen bovendien dat het tijd wordt onze gezellen in te lichten over de feiten die aanleiding gaven tot deze reis. We moeten hen tevens mededelen wat we over het eiland weten.

En oom Elemir vertelde de geschiedenis van het perkament van de Spanjaard...

Goud? Op dit eiland? Wie zou dat gedacht hebben, niet waar, Armand?

Terwijl je verder vertelt, klim ik in deze boom en tracht te zien wat er voor ons ligt. In deze wildernis kunnen we anders nog een eeuwigheid rondwalen!

Komt er dan geen einde aan die boom?

Henk klom nog wat hoger en ontwaarde een stad die, net zoals het op het perkament stond, in een kom scheen te liggen. De gevels schitterden in de zon...

Hallo! Raad eens wat ik zie? Hallo! Heheoo! Zijn jullie loof?

Ik zal hen het nieuws vlug medelen!

Ik zie niemand. Ze zijn toch niet in rook opgegaan? Voor de drommel, waar zijn jullie? Hallo!!

(Wordt voortgezet.)

Tijl Uifenspiegel

Lamme wierp zich op de onbekende, doch de man wist zich te bevrijden. Op dit ogenblik komen Tijl en Nele aan de deur...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN

WILLY VANDERSTEEEN

Verrast deinzen Tijl en Nele achteruit. Lamme heeft zich nogmaals op de man met de kapmantel geworpen en samen rollen ze buiten...

Hemel! Hoe is het mogelijk? Hou op, Lamme, dat is Hans de schipper die ik dood waande...

TIJL!

Hans, jij leeft? Toen we 's nachts de goudbuidels voor de prins kaapten, viel jij toch door een muiketchot getroffen overboord!

Inderdaad. Doch het was niet erg en ik zwom onder water weg. Ik hield mij dan ichuil in het sparrebois en werd 's nachts door Kathelijne bevoorrad. Toen ze na de foftering waanzinnig werd, kwam ik zelf geregeld naar de hut. Nu Neleke riep, ik heb van jullie daden gehoord, want ik zette mijn actie voort en heb veel nieuws.

Inmiddels volgden de jagers het spoor van Hans en naderen de hut. Lamme gaat hen echter tegemoet.

Hei, kerels, hierheen! De weerwolf ligt dood in de oude molen!

Lamme brengt de jagers naar de molen en toont de levenloze weerwolf. Hij keert de man om en trekt de wolfskuid weg...

Alle donders! De baljuw van Damme! Wie zou dat gedacht hebben?

De wroeging om al het kwaad dat hij bedreef moet hem zinneloos gemaakt hebben. Het lot heeft gewild dat het Tijl was, die hem voor zijn misdaden dees boeten. Moge de Heer zijn ziel; genadig zijn.

Het ophefmakend bericht over de dood van de baljuw wordt in Damme druk besproken. Onvermydelijk wordt er ook ge-fluisterd over de aanwezigheid van Tijl in de hut van Kathelijne.

Galnaes, de visboer, spitst de oren...

100 gouden Carolussen staan erop het hoofd van Tijl. Nlm... een niet te vermaden sommetje.

MIJN ZIEL IN VACANTIE

Avonturen roman
van Yves Duval.

Tekeningen van
Albert Weinberg.

AL werd ik honderd jaar oud, nooit zou ik de grote vacantie van het jaar 1914 vergeeten. Iedere andere jongen die, het avontuur dat mijn vrienden uit de rhetorica en ik beleefden, zou hebben meegemaakt zou zich trouwen tientallen jaren later nog hebben afgevraagd of het geen droom was. Mijn vrienden en ik hebben niet gedroomd; we beleefden het avontuur. Alvorens echter de tijd de details van dit avontuur uit mijn geheugen wist, wil ik het meermalen daar ik er van overtuigd ben dat deze belevenissen waard zijn verteld te worden en onze kleinkinderen er nog plezier zullen aan beleven.

De maand Juli van dat gedenkwaardig jaar was bijzonder mooi. Ik was zeventien en beëindigde in het Instituut Ravendok de Oude Humaniora. We waren met 'n zes in de rijtorenklasse waar de oude Daelmans, een geleerd mathematicus, bezat geografie en archeologie, vaderlijk de plak zwaaid.

Enkele dagen vóór het einde van de trimester bekende mijnheer Daelmans ons, dat hij sedert lang met een groots plan in het hoofd liep. Ja, wat zouden we er van denken een tocht van zes weken door het Nabije Oosten te maken? Hij had reeds alles gewikt en gewogen en uitgerekend dat we het met duizend francs per persoon zouden kunnen spinnen. Een briefje van duizend was in die tijd dertig maal meer waard dan nu. Zes jaren Grieks-Latijns studies hadden ons vertrouwd gemaakt met de overblijfselen van de Antieke beschaving, en van het plan ze met eigen ogen te gaan bewonderen, ging een speciale bekoring uit.

Iedereen kan zich makkelijk indenken hoe we jubelden, toen we alle zes van onze ouders de toestemming en ook de gewenste check ontvingen.

Op 11 Juli scheepten we te Marseille in de cargo «Espérance». Dit schip had slechts vijf passagiershutten en de reisvoorwaarden waren veel voordeliger dan op een luxe-paketsboot.

Ik deelde m'n hut met Firmin Langhais, die negentien was en daarmee de oudste en ook de grootste van de bende. Hij was de zoon van een grote boer, gebouwd als een Hercules, pienter en bovendien een grote lawaai-maker. Bert Pergaud, de primus van de klasse, schuiter en voornaam, logeerde samen met Fons Meersmans, een goeie dikkerd die eeuwig door de honderd gekweld werd. Dan was er nog Erik Hagenaar, een toekomstig ingenieur, die met «onbekenden» en kluikelwortels goochelde en zijn kajuit deelde met de kleine Bertrand die elegante «vrouwen» François-René droeg, net als Châteaubriand, en er prat op ging. Hij had de romantische toelken van de de schrijver en trachtte zijn hoofd precies op dezelfde wijze te houden.

«Vader» Daelmans — wij noemden hem in de wandeling «de Oude» omwille van zijn baard die sneeuwweit zag, alhoewel hij vijftig de kaptien over de diplomatieke nota's die Rusland en Duitsland met elkaar wisselden op het ogenblik dat wij inschepten. En op zekere dag, vernaam wij langs de radio dat Frankrijk zijn sol-

daten onder de wapens had geroepen. Op 4 Augustus '14 avonds waren de vijandigheden uitgebroken tussen de Centrale Mogendheden en de Entente.

Drie dagen later kwamen we voor de haven van Alexandrie die we normaal moesten binnenlopen. Een Egyptische politietje kwam de kapitein echter verwittigen, dat het verboden was aan wal te gaan en we onze reis tot Djibouti moesten voortzetten.

Dat bericht was helemaal niet naar de zin van mijnheer Daelmans, doch wij vonden het uiterst prettig, omdat het onverwacht kwam en niet tot ons reisprogramma behoorde.

Alles wel beschouwd, zei onze professor, ten slotte blijft het niet eender: Om de beschaving van de pharo's te bestuderen waren we de Nijl af, inplaats van hem op te varen.

Sedert acht en veertig uren voeren we door de Rode Zee. De hitte was ondraaglijk en woog als lood. We hadden de keuze tussen te stikken in onze kajuiten

— Het heeft al 'n lichten gedooft, voegde Fons er aan toe, terwijl hij aan een goudgele pannekoek knabbelde waarvan hij er een heel pak aan de sluis van het Suez kanaal van een inlands handelaar had kunnen kopen.

In zijn kamertjes van purpere zijde en geborduurd panotfels kwam de oude Daelmans te voorschijn.

— Ik kom van de kampanje, jongens, het is waarachtig niet om te geloven! Onze kapitein zegt dat we met een Duits kaper te doen hebben! Hoe komt die in Britse wateren?

Onze kapitein moest stoppen, anders zouden ze de «Espérance» zonder omhaal naar de haelen gestuurd hebben. En nu krijgen we vijf minuten tijd om onze koffers te maken en het schip te ont-ruimen. Kinderen, kinderen, in welk avontuur hebben we ons waargelaten?

We gooiden onze kieren zo goed en zo kwaad het ging in de koffers en renden weer naar dek.

— Wat zullen ze met ons doen? jaarmerde Bertrand. Ik ben ziek en die opwindning maakt me helemaal dralierig...

Jonge held, indien je wenst naar de haaienkeider te gaan met de vlag in top, blijf dan hier, geksheerde Firmin.

Reeds waren we een motor-jacht naar onze boot stevenen en enkele ogenblikken later, klommen enkele mannen flugs langs de touw ladder omhoog. De voltallige bemanning van de «Espérance» stond met de pluun-jacht klaar op het dek. Onze kapitein was erg ontroerd en het speet hem dat hij geen S.O.S. had kunnen uitzenden. De Duitse kaper had met onmiddellijke vernietiging gedreigd, indien hij zou durven gebruik maken van de radio...

De Duitse officier zei koel, maar beleefd:

Het spijt ons, heren, maar het is oorlog en iedereen verdedigt zijn land. U hoeft helemaal niets te vrezen.

De bemanning neemt plaats in de eigen reddingsbooten, de passagiers stappen in onze motorboot. Hij groette stijf in onze richting.

De zee was kalm en we geraakten zonder moeilijkheden in de loop van twee uur op de plaats vonden tussen onze koffers en de kisten welke de Duitse matrozen uit de kantine en het ruim van de «Espérance» hadden gehaald. Toen alles klaar was, gaf de vierliemmer de bevel om te loopen. Het was in de richting van het vreemde schip.

— Denk je dat ze de «Espérance» met kanonschoten zullen kelderen? fluisterde ik in het hoor van Firmin.

De Duitse luitenant, die zelf het roer hield, had het gehoord en antwoordde:

— Neen, mijnheer, een kaper moet spaarzaam omspringen met zijn obussen. Een lading dynamiet op de juiste plaats aangebracht knapt het even goed op.

We weken naar de «Espérance» en konden in het donker de vlam van de lont zien dansen, even boven de waterlijn. Tegen Fons Meersmans aangeluid zat de kleine Bertrand te klappertanden, terwijl hij zijn vingers op 'n oren hield om de ontploffing niet te horen. Mijnheer Daelmans was helemaal van streek en zuchtte voortdurend:

— M'n arme jongens, m'n arme jongens, in welk wespennest heb ik jullie onvrijwillig doen terecht komen?

(Wortd voortgezet.)

— Het spijt ons, heren, maar het is oorlog...

of ons levead te laten roosteren aan dek.

De kleine Bertrand had last van zijn maag en bezat zelfs de kracht niet mijn versen voor te dragen, waarmee hij ons anders heel de dag overstroome.

Het kon zo wat middernacht zijn, toen Firmin Langhais overleid sprong en vroeg:

— Jan, voel je dat? De machines liggen stil!

Kan me geen snars schelen, bromde ik, letwat ul m'n humeur, omdat ik reeds uren lag te woelen en de slaap niet vinden kon.

— Er is iets gaande. Dat geluid aan dek is abnormaal...

Z'n woorden waren nog niet koud, toen een uurman op de wand klopte en riep:

Kom vlug aan dek. De «Espérance» werd gepiraad door een oorlogschip. Waarschijnlijk een Engelse destroyer!

We schoten onze broek aan en boven op de ladder, op een paar mijl voor ons zagen we een zwarte, brede silhouet in de maan blinken.

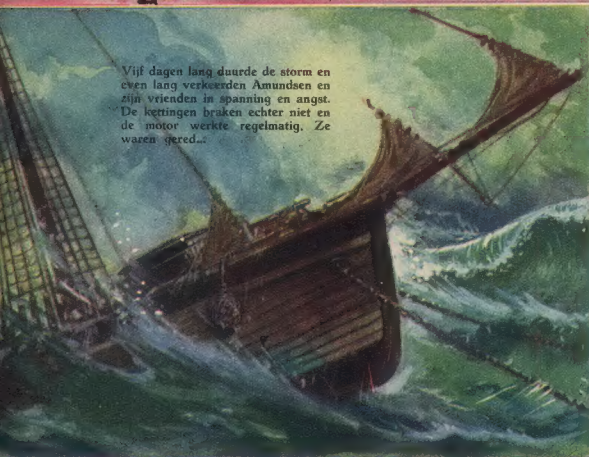
— Dat schip heeft niet de vorm van een oorlogsbodem, merkte Bert Pergaud, die ons met de dikke Meersmans gevolgd was, op.

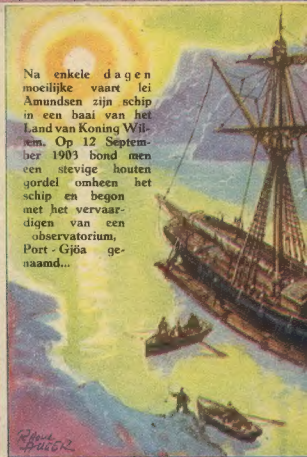
De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

Roald Amundsen en zijn vrienden ondernemen met de kutter «Gjøa» een verkenningstocht naar de Noordpool. Amundsen wil er vooral de invloed van de magnetische pool onderzoeken...

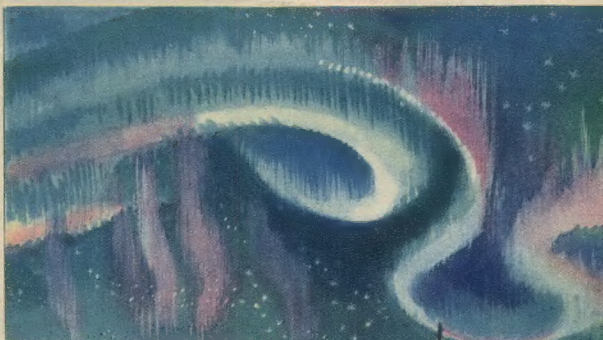
Vijf dagen lang duurde de storm en even lang verkeerden Amundsen en zijn vrienden in spanning en angst. De kettingen braken echter niet en de motor werkte regelmatig. Ze waren gered...

Na enkele dagen moeilijke vaart lei Amundsen zijn schip in een baai van het Land van Koning Willem. Op 12 September 1903 bond men een stevige houten gordel omheen het schip en begon met het vervaardigen van een observatorium, Port-Gjøa genaamd...

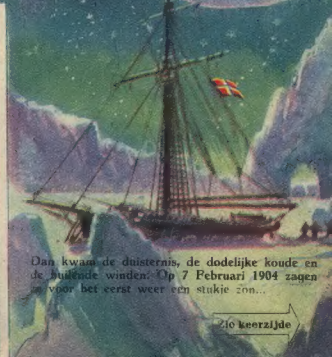
De Winter brak aan en een menigte ganzen, patrijzen, goelands en meeuwen met hun parasieten, trokken naar het Zuiden...

Na de vogels trokken ook de rendieren in grote kudden over het nieuwe ijs, dat zich reeds gevormd had, naar warmere gebieden. Voor de bemanning van de «Gjøa» begon nu de eenzaamheid...

Helemaal alleen? Neen, want op zekere morgen kwamen enkele Eskimo's kennis maken, die hun iglo's niet ver van Port-Gjøa hadden gebouwd.

Dan kwam de duisternis, de dodelijke koude en de huilende winden. Op 7 Februari 1904 zagen ze voor het eerst weer een stukje zon...

In Port-Gjåa werd hard gewerkt. Tijdens een lange tocht werd Roald Amundsen ontdekt, dat de magnetische Pool zich 50 km. naar het Noord-Oosten verplaatst had.

Begin Mei kwamen de rendieren en vogels terug. Daarna kwamen de zeehondenjagers en die avond bij een lekker stuk rendiergebraad was de stemming zo goed, dat ze besloten nog een Winter te Port-Gjåa te blijven...

Ze gingen zwemmen in een zonnige baai, vonden eieren van de eiders en enkele vergeet-mij-nietjes...

Ja, het was Zomer! Roald maakte alles gereed om de weg naar de Stille Oceaan te vinden. Op zekere dag peilde hij weer de baaien naar het Westen toe en deed een belangrijke ontdekking: de doorgang tussen het eiland Ets en het continent heeft bij vloed een diepte van 5 m. 40. Over een jaar zou de « Gjåa » naar het Westen kunnen...

En weer kwam de Herfst en de Winter met zijn duisternis. Op 7 Februari 1905 verscheen de zon opnieuw, maar nog konden ze niet uitvaren.

Amundsen gaf twee brieven mee met een Eskimo die naar Alaska vertrok.

Oslo had men sedert twee jaar geen rws meer over Amundsen...

— Hij heeft levensmiddelen voor vijf jaar! Er bestaat ginds geen post, hoor!

— Misschien ligt hij reeds lang in het ijs?

Inde November 1905 publiceerden twee brieven. De Eskimo had op 22 Mei meegenomen en afgegeven aan de politie van Falerum. Deze gaf ze mee met een vrachtschip. Heel Noorwegen verheugde zich en Nansen was fier op zijn landgenoot.

Op dit ogenblik was Amundsen echter niet meer in Port-Gjåa. Op 1 Juni had hij het bevel gegeven het observatorium af te breken en de kotter zwaaiend te maken. Op 13 Oogst 1905 strevden zij weer naar het onbekende vol gevaar.

Geen enkele kaart gaf richtingen over de plaatsen waar ze dooramen...

Een man hing in de uitkijk, een man loodde voortdurend, een ander stond gereed het anker te gooien, terwijl de twee anderen het ijs met een roeispaan van de flanken wegduwden. Langzaam kwam de « Gjåa » vooruit, doch naar welk doel?

Aan een snelheid van 1.000 km. per uur heeft DE PILOOT VAN DE "SABRE" 2

DE ENDELOZE RUIMTE HET ZWARTE DOEK

I EDERE dag horen we in de radio of lezen we in de krant, dat er boven het Koreaanse front luchtgevechten plaats hadden tussen de Amerikaanse jager SABRE en zijn rivaal de MIG 15. We zien soms wel eens foto's van straatjagers in volle vlucht en vinden zo'n toestellen « buitengewoon ». Wat er van de piloot die zulk een toestel bestuurt geërgd wordt, weten we niet. Het is daarom dat we vandaag even kennis maken met John Walker, piloot van een SABRE.

D EETEN DUIZEND METEER hoog. Onverstoornbaar, het gezicht bijna helemaal verborgen in zijn zuurstofmasker, wat hem het uitzicht geeft van een held uit een toekomstroman, staart John Walker voor zich uit. Het is niet makkelijk in die grote blauwe ruimte een punt te vinden waarop men de ogen vestigen kan. De piloot dwingt er zich nochtans toe want, zo hij in de fascinerende leegte kijkt, kan het gebeuren dat hij de vliegtuigen die zich op zes kilometer van zijn toestel bevinden, niet merkt. Hij heeft natuurlijk zijn radarrooster, maar men kan nooit weten. John Walker is een gewetenloos piloot, hij kent de waarde van zijn leven en die van het vliegtuig dat men hem toevertrouwd heeft, en wil alle ongelukken vermijden.

Hij kan een half uur vliegt hij in de stratosfeer. Buiten heerst er een temperatuur van 45° onder nul en al is de stuurhut verwarmd, alle voorwerpen bevriezen en John Walker kan ze slechts met dikke handschoenen aanraken. Hij krijgt last van de hoogte en de snelheid. De pijn is wel niet ondraaglijk, maar op de vaste grond is het veel lastiger. De « Sabre » is zodanig uitgerust dat de piloot de lucht kan inademen die hij veel lager zou aantreffen. Dit belet

echter niet dat zijn ellebogen en knieën pijn doen. Wanneer hij op de knop van zijn uitzendpost drukt, om met andere piloten te kunnen spreken, moet hij zich vreselijk inspannen om de woorden uit te spreken. Het is net of hij zijn stem uit 'n borstkaas moet trekken. In de absolute stilte, aan een snelheid van 960 km. per uur. Ondanks deze geweldige snelheid kunnen drie Sabre's zijde aan zijde vliegen zonder het minste gevaar te lopen, ze zijn stabiel dan een Convaif of een DC 6. De navigatietoestellen vertellen John Walker dat de verbruikte kracht 95 % bereikt en er nog 1/3 brandstof te verteren is. Hij voelt zich meester van het luchtruim.

OPGELET VOOR HET ZWARTE DOEK!

DAAR hoort John Walker een stem : Groepschef aan de piloten... opgelet! Hij luistert aandachtig en verneemt dat hij een bocht van 6 G. moet uitvoeren, d.w.z. een bocht waar de vernieling zesmaal groter is dan de zwaartekracht. Dat is geen pretje! John Walker weet, dat indien hij zijn anti-versnellingskieren niet had aangeetrokken, het bloed hem op dat ogenblik brutaal naar

de voeten zou stromen en alles zou zwart worden voor z'n ogen. Dat gevaar is gelukkig spoedig voorbij, doch het zuurstofmasker spant erg en z'n bril glijdt van z'n neus. Ondanks al zijn inspanningen valt zijn hoofd op de borst en hij voelt al zijn ledematen loodwaar worden...

Oef! Eindelijk is het gedaan. Slechts enkele seconden duerden die onaangenaamheden, maar het was lang genoeg! Nu kan John weer normaal verder vliegen en dan dalen. Hoogte 9.000 meter. De voorraad brandstof vermindert ziedenderom : over enkele ogenblikken moet hij op het vliegveld staan.

DE METEOR LANDT

NOG niet lang geleden zou men de piloot, die opsteeg zonder het nodige aantal bochten te hebben beschreven om zijn toestel in de wind te leggen, of die met een snelheid van 500 km. per uur naar de landingsplaats dook, voor een gek gehouden hebben. Stijgen en landen moest immers volgens wel omschreven wetten gebeuren en iedere gewetensvolle piloot hield zich daaraan. Nu het tijdperk van de straatjagers ingeluid is, kan men zich hieraan niet meer storen. De reactievliegtuigen verbruiken hun brandstof met zulke snelheid, dat het geringste tijdver-

lies de duur van de vlucht aanzienlijk vermindert. John weet zulks, en het is daarom dat hij bijna lijnrecht omhoog gaat. Het landen bijna net zender. Om zijn duizelingwekkende snelheid tijdig in te tomen, begint de piloot op 4 km. van het vliegveld te remmen. Op bevel van de groepschef, drukt hij op een knop en uit de romp schuiven kliepen die de snelheid van het toestel gevoelig vermindern (van bijna 1.000 km. per uur op minder dan 400 km.). Door deze plotselinge verandering, wordt John Walker naar voren geslingerd. Hij blijft op de tanden en het onaangename moment is weer voorbij. Nogmaals vermindert hij de snelheid van zijn toestel en zet dan het landingsgestel uit.

Op enkele meter van de grond, blijft de « Sabre » hangen met de neus in de lucht, derwijze dat zijn vleugels ook als remmen werken. De snelheid overschrijdt thans nauwelijks de 150 km. per uur. Het landingsgestel raakt de grond, nog een krachtige ruk aan de remmen, op de wielen ditmaal, en daar staat de « Sabre » op lig en goed op de vaste grond.

John Walker heeft zijn opdracht correct uitgevoerd en trekt met veel smaak aan z'n sigaret, de beste van heel de dag, omdat ze genoten wordt na een afmattende vlucht.

Confituren*Ingelegd fruit*Ingelegde orovienten*Frima*Roomijs*Frima van Materne*Strophen*Frosmans

DE KUIFFE'S BON

LIJST VAN DE PREMIES

1. Reinaert de Vos (prentjes van 1 tot 196, verdeeld in 5 reeksen 40 prentjes)	Per reeks	50 p.
2. Decalcomanies KUIFFE, Boekje A, 15 onderwerpen		50 p.
3. Id., Boekje B, 22 onderwerpen		60 p.
4. Prentkaarten KUIFFE, Omslag 5 verschillende versieringen		70 p.
5. Schrijfpapier KUIFFE	80 p.	
6. KUIFFE's wimpel in 3 kleuren	100 p.	
7. Foto's PRINS BOUDEWIJN (foto's van 1 tot 10 uitgeput)	100 p.	
Per reeks		
8. Portefeuille KUIFFE (in cellofaan met als versiering KUIFFE en BOBBIE)	200 p.	
9. Bloc-notes KUIFFE	250 p.	
10. KUIFFE's puzzle (in hout)	350 p.	
11. KUIFFE's puzzle (groot model)	500 p.	
12. Blokjespел KUIFFE	500 p.	

en bovendien de prachtige KUIFFE's CHROMO's van de reeks ZIEN EN WETEN :
Vliegtuigen : reeks I.
Luchtschepen : reeks I.
Spoorwegen : reeks I.

PER REEKS : 125 p.

Margarine ma*Zoffen en Pralines. Biscuits van Victoria*Ditwaren van Heudebert*Chocoosweet

DE TARTAARSE WELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Op het ogenblik dat Lambik de degen wil kruisen met de Genesees spion, bemerkt hij dat zijn degen gebroken in de schede steekt...

Angstig kijken Jurke, Wieke en Jezabel naar de Genuees die de ongewapende Lambik te lijf gaat...

Nog enkele ogenblikken, signor Lambik, en je zult me nooit of nimmer meer in de weg staan. Driemaal zend ik je voor goed naar het Dierenland!

Als het voor jou hetzelfde is, zou ik die reis nog wat willen uitstellen!

Maak gerust een paar bokkeprongen, het zijn beestlikt je laatste!

Hier pak aan, Lambik! Verdedig je met de schede van je zwaard!

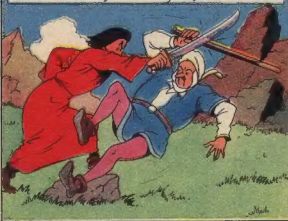
Idioot! Wat wil je met een schede tegen mijn vlijmscherp zwaard uitrichten?

Je slagen afweren tot je van vermoeidheid in slaap valt, rekel!

Maar, Lambik heeft pech. Hij struikelt over een steen en slaat achterover. Met beide handen omklemt de Genuees zijn wapen om de genadeloos te geven...

Nu of nooit!

Maar...nog een ander toerchouwer volgde loerend op een prooi de ongelijke strijd

Dat was op het nipperfje! Maar, al is die schurk m'n aartsvijand, zo'n wrede dood kan ik geen enkel mens laten sterven...

Bliksemsnel werpt Lambik zich op de slang, die haar prooi lart en hem in haar kronkels vangt. De Genuees grijnslacht...

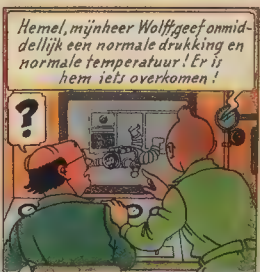
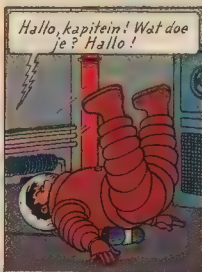
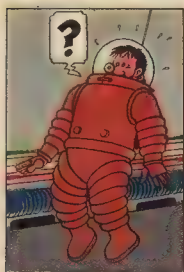
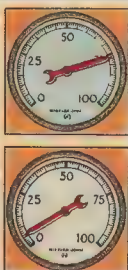
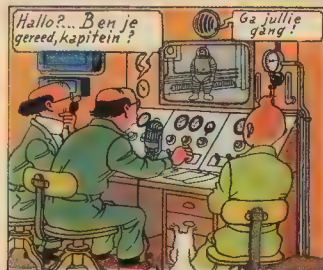

Dat is mijn kans...

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE MANNEN OP DE MAAN ★★

De proefrakel, die om de maan moest vliegen, werd door onbekenden uit de juiste koers geleid. Onze vrienden lieten ze echter springen alvorens de onbekenden er zich meester konden van maken. Thans wordt het « maanpak » beproefd.

(Wordt voortgezet.)

DE PETROLEUMKOORTS

Oom Ben, Renaat en Christiane zijn in Oil City aangekomen. Daar er nergens logement te vinden is, aanvaarden ze de uitnodiging van de sympathieke Harold. Wanneer ze nabij de put van deze laatste komen...

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN F. CRAENHALS

De derrick van Harold wankelt, vliegt uit elkaar en stort met oorverdovend lawaai ineen. Onze vrienden kijken verschrikt toe

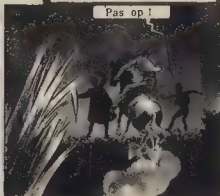
Kom, vlug, vlug! Hij zal ontsnappen!

'Te laat'

O mijn put! Het werk van maanden ligt aan stukken... Hoe is dat mogelijk?

De man springt op zijn paard en komt in vliegende vaart naar zijn tegenstrevers

'Pas op!'

Ginds, kijk een man die vlucht!

...en vlucht

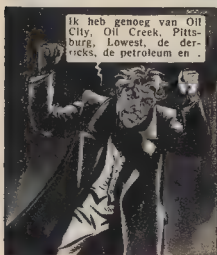
'En Ronghaax'

Oom Ben kan nog op het nipperkje achteruit springen. De Indianen galopperen hem als een dolleman voorbij!

Ben je gewond?

Neen! Die schurk! Neen, ik ben niet gewond!

Ik heb genoeg van Oil City, Oil Creek, Pittsburg, Lowest, de derricks, de petroleum...

...de Indianen, die je met hun woeste paarden over rijden! Het hangt me de keel uit! Ik ben naar hier gekomen om zaken te doen en niet om te vechten!

Gedaan! Ik geef het op

Je geeft het op? Je geeft het op nog voor je begonnen bent? Neen, dat nooit!

(Wordt voortgezet.)

DE UURWERKEN

Tijds

VERTELEN JULIE DE GESCHIEDENIS VAN

DE WEERGEVONDEN TIJD

... En toen hebben de padvindes besloten die oude gek te helpen. Vindt je dat niet grappig, papa?

De padvindes zoeken een zandloper. Je krijgt 10.000 frs indien je kan verhandelen dat zij er een vinden!

Heel de geschiedenis is misschien slechts een grap, maar ik vers niets aan het toeval over te laten!

Het regent! Geef me 'onze' hoed, 't is mijn beurt!

Zand is er hier genoeg, vriend, maar 'n zandloper hebben we niet!

(Wordt voortgezet.)

Over Japanse zwemmers, proefkonijnen en een recordhouder tegen wil en dank!

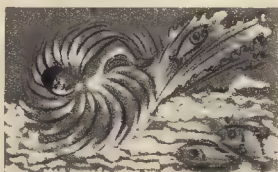
TWINTIG jaar geleden was Johnny Weissmuller (Tarzan) het grote zwemwonder en men dacht dat het onmogelijk was beter te doen. Met de recordcijfers van toen, geraakt men thans slechts tot in halve finale. Hoe komt dat? De huidige kampioenen hebben toch ook maar twee benen en twee armen net als hun voorgangers. Is hun spierkracht en uithoudingsvermogen er op die korte tijd zodanig op vooruit gegaan? Zeker is, dat de training thans beter en doelmatiger is, de piste beter en de oefenmeesters thans 'trucs' gebruiken, die hun voorgangers hoegenaamd niet kenden.

Tijdens de laatste Olympiade waar de Japanse zwemmers aan deelnamen, ademen zij, vóór iedere wedstrijd, zuurstof in.

Men heeft ook vastgesteld, dat de menselijke motor, net als de motor van een auto, zeer gevoelig is voor de atmosfeer die hem omgeeft en in zekere landen en bepaalde luchtstroken betere prestaties leveren kan. In de tropen werd nooit een wereldrecord geklopt, terwijl alle atleten beter presteren in de Scandinavische landen. Het is om deze redenen, dat men zich aan een groot aantal nieuwe records mag verwachten tijdens de Olympiade van Helsinki die voor de deur staat.

ATHLEET OF PROEFKONIJN?

DE Russen zijn op deze weg verder gegaan en zijn tot de vaststelling gekomen, dat de atleet die plotseling op een zekere hoogte wordt verplaatst, prestaties levert die hem hoger liggen dan zijn natuurlijke mogelijkheden in zijn gewoon, normaal klimaat. Deze

theorie werd omgezet in de praktijk en te Alma-Ata, hoofdstad van Kazachstan, nabij de Chinese grens, op een hoogte van 3.000 meter een ijsveld aangelegd. De Russen brachten er hun beste schaatsers naartoe en, zonder hen de tijd te laten zich te acclimatiseren, werden ze ingezet. En toen gebeurde het wonder. De schaatsers die ongetwijfeld van internationale klasse waren, doch niets meer, versloegen alle gevestigde wereldrecords!

Het leek zo onwaarschijnlijk, dat de Internationale Schaats Federatie weigerde de records te erkennen, zolang de Russen niet de nodige garanties gaven omtrent de omstandigheden waarin deze records behaald waren.

De Russen hebben de conclusies getrokken uit deze wonderbare resultaten en bouwen nu op de zelfde hoogte een stadion. Men mag er zich dus aan verwachten, dat de atleten welke daar over een paar jaar wedstrijden zullen betwisten, cijfers zullen halen welke menselijk gesproken onmogelijk zijn. Dit in de veronderstelling natuurlijk, dat de theorie juist is.

Misschien zit men dan na enkele tijd in, dat aan hoogte van 3.000 meter niet meer volstaat en dat de menselijke motor (waarover men toch nog weinig weet) nog beter loopt op een hoogte van 4.000 meter, in een bepaalde temperatuur en in een luchtlaag die een bepaalde hoeveelheid vochtigheid bevat.

Op dit ogenblik zal de sport echter geen sport meer zijn, doch een laboratorium met atleten als proefkonijn.

RECORDHOUDER TEGEN WIL EN DANK

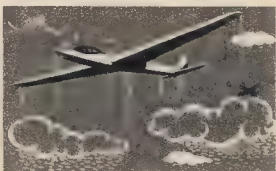
OP een mooie Zaterdag, op het einde van Januari jl. — zet maar geen ongelovig gezicht, in het Zuidelijk halfrond is het Zomer in Januari — steeg José Ortner met zijn zweefvliegtuig op, met de bedoeling een wandelingje in hoger sferen te maken. Alles liep opperbest, de wind zat gunstig en de luchtstromingen voordelig en José Ortner vloog opgeruimd voort. Plotseling verduisterde de lucht.

— O, dacht de piloot, ik moet maken dat ik beneden kom!

Hoe hij ook op de stuurknuppel drukte, zijn toestel daalde niet! Hij was in een opgaande luchtstroom terechtgekomen die hem letterlijk tegen de hemel plakte. De wind had intussen een snelheid van tachtig kilometer per uur bereikt en het zweefvliegtuig van José Ortner werd meegeleurd als een dood blad. De piloot begon ongerust te worden. Hij wist ook niet waarom een vliegtuig (met motor) hem thans begeleidde en begreep de tekens, welke piloot hem gaf, hoegenaamd niet.

De nacht viel en nog steeds werd het toestel meegeleurd. Waar zou dat eindigen? José Ortner wist dat de zee niet ver meer af en als landingsterrein alles behalve geschikt is! Eindelijk kon hij heerkomen op het vliegveld van San Andreas de Gilles. Ortner voelde zich zo blij als een kermisvogel omdat zijn avontuur goed afgelopen was. Maar, wat betekende al dat lawaai, dat gelul? Jubelende mensen omringen hem van alle kanten, men wenste hem geluk en schreeuwde «Leve de recordman!»

De piloot van het vliegtuig dat José Ortner begeleidde, had langs de radio de luisterende mensen uur na uur op de hoogte gebracht van de «prestaties» van een onbekend zweefvlieger...

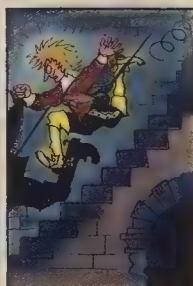
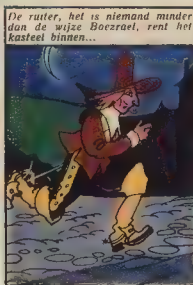
Zonder het te willen, had José Ortner het record van Zuid-Amerika over lange afstand voor zweefvliegtuigen geklopt!

Dit is een waarachtige geschiedenis en opgedragen aan allen die niet geloven in het geluk, het toeval en sprookjes.

De Smaragden van de Conquistador

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoor werden door de wijze Boezraël naar de XVIIe eeuw overgeheveld en ze beleefden vreselijke avonturen. We vinden hen beiden opgesloten in een cel van het kasteel van Pedro de la Veranda.

DE MAN MET DE STALEN HANDEN

Joe, gevangene van de Man met de Stalen Hands, weet te ontsnappen, doch wordt door drie bandieten nagezet. Inruisen naderen Pat en Yann het kamp van de bandiet...

Joe beproeft het met een list : hij laat zich van zijn paard glijden dat alleen voort loopt...

Joe is uitgeput. Sedert de vorige dag heeft hij niets meer over de lippen gekregen en hij verliest het bewustzijn.

Veracholen tussen de rotsen ziet hij de bandieten het paard volgen.

Uit de verte hebben Yan en zijn vrienden de bandieten gezien.

Kom, vooruit ! Als we die drie nu reeds onschadelijk kunnen maken, ontmoeten we hen niet meer in het kamp !

Wij jakkeren ons af voor niets ! Kijk, het paard heeft geen rutter meer ! De jongen moet er afgetuimd zijn. Terug !

Robin bromt en knort plotseling en verdwijnt tussen de rotsen...

We moeten hem volgen !

Joe !

Enkele druppels alcohol en de jonge cow-boy is geheel opgekikkerd.

Vertrek vlug ! Jullie weten nu waar het kamp is. Ik zal die drie rekels wel bezig houden wanneer ze terugkomen !

Daar is het ! Vooruit !

Plotseling worden ze door geweervuur bestookt. Een man wordt gekweld.

Het volgende ogenblik hebben Yan en zijn vrienden zich reeds verschoven. De vijand is onzichtbaar.

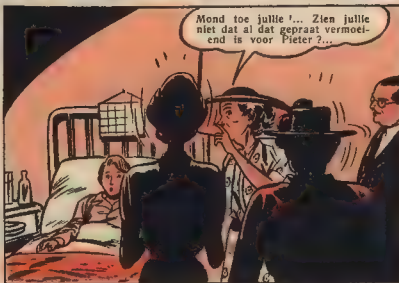
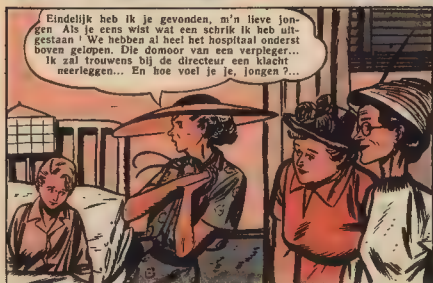
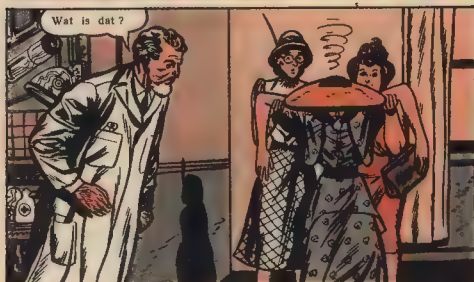
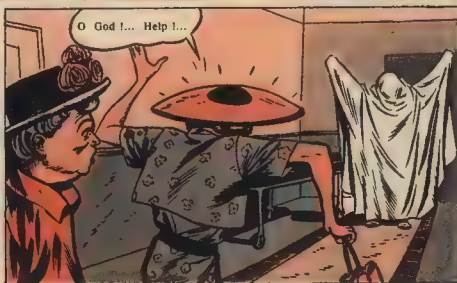
(Wordt voortgezet.)

DRIE JONGENS in de STORM

Teksten van
KAPPA ED EFFE

Tijdens een twist viel Pieter ongelukkig en werd naar het hospitaal gedragen. Zijn tante Elvira komt hem daar, in gezelschap van twee vriendinnen, opzoeken...

Tekeningen van
R. POLESE

:worat voortgezet.

steeds aan het staarte ben-
gelde. In de turnzaal en op het
sportveld werd hij echter
wakker. Tijdens de grote
schoolkampioenschappen, die
ieder jaar in de Herfst
werden betwist, had men Ju-
lien nodig want hij was de
recordhouder over de duizend
meter, sprong het hoogst en
ook het verst en was prachtig
in schijfwerpen. Jules scheen
hier niet al te best op z'n
plaats; hij was kortademig.

De leraar en de medestuden-
ten hadden echter nauwe-
lijks de tijd gekregen dit ver-
schil tussen Jules en Julien
op te merken of het ver-
dween... Ja, de tweeling won
of verloor te samen maar, het
was een zeldzaamheid dat ze
verloren! Moesten ze samen

kent steeds zijn les. » Hij leid-
de de vermeende Julien naar
een kleine kamer en sloot de
deur zorgvuldig. Dan stelde
hij dezelfde vraag aan de
tweede Maes en deze ant-
woordde:

— Ik weet het niet, mijn-
heer.

Ofwel hield de tweede Maes
zich dom, om zijn tweelings-
broer niet te verraden, ofwel
had de eerste Maes gevoeld
dat men hem ditmaal op hee-
terdaad wou betrappen en had
hij geveinsd zijn les niet te
kennen...

Hoe het ook zij, mijnheer
Jonnet had nogmaals het on-
derspit moeten deiven. Op een
andere keer ondervroeg Jon-
net een Maes over een La-
tijnse verbuiging. Julien had

Geïllustreerd door TIBET

Verhaal van J.-P. NORTON.

ling, een kleine Ier, die Nor-
tuligsmok heette.

— U moet ons een middel
aan de hand doen om de ge-
broeders Maes van elkaar te
onderscheiden, zei de direc-
teur van de kostschool.

De Ier lachte en krabte ach-
ter zijn oor.

— Dat is ons zelfs thuis
noot gelukt, mijnheer de di-
recteur.

— En tijdens de vakantie.
wat doen jullie dan?

— Wij hebben het sedert
lang opgegeven hen uit elkaar
te houden! We behandelen hen
als één en dezelfde. Geef ik
een opdracht aan de ene, is
het mogelijk dat ze door de
andere wordt uitgevoerd. Be-
loofd m'n vrouw zakkeld aan
Jules, is het mogelijk dat Ju-
lien het opstrijkt. Wij maken
ons daarvoor niet meer druk.

Als twee druppelen water!

(Zie vervolg op keerzide.)

MAES!

— Ja, mijnheer.
— Jules Maes?
— Ja, mijnheer, dat ben
ik.

— Ben je er wel zeker van
dat je Jules en niet Julien
bent?

— Natuurlijk, mijnheer. Ju-
lien zit aan de andere kant
van de klas.

— Ik ben Julien, mijnheer.
« Sapperloot, bromde de goe-
dige mijnheer Jonnet, ze gelij-
ken op elkaar als twee drup-
pels water. Is Jules wel de
echte Jules? En is Julien, de
echte Julien? Ik heb de in-
druk dat die twee me altijd
en overal voor 't lapje hou-
den! »

Sedert het begin van het
schooljaar was de geschiede-
nis van de tweeling werkelijk
een obsessie geworden voor
heel de kostschool. Op ieder
ogenblik had men de indruk,
dat Jules zich voor Julien, of
Julien zich voor Jules liet
doorgaan. Men kon ze afzon-
derlijk een tijdlang volgen,
maar op het ogenblik dat ze
bij elkaar kwamen, raakte men
er niet meer wijs uit. Zelfs
hun ouders wisten niet wie
Jules en wie Julien was! Bei-
de hadden hetzelfde ronde ge-
zicht, scherpe neus, ronde
ogen, dezelfde spottende trek
om de mond, dezelfde afsta-
nende oren, dezelfde lichaams-
bouw.

— Men had reeds getracht de
kleur van het uniformvest van
Jules te veranderen maar, wie
kon verzekeren dat die olijke
broeders hun vesten niet ver-
wisselden? Dat alles zou niet
zo erg geweest zijn, indien de
broers innerlijk niet zozeer
verschilden! Jules werkte als
een neger en had een buiten-
gewoon geheugen, Julien daer-
entegen deed in de klas alsof
hij een afstammeling was van
de vadsige koningen en kon
geen drie lijnen tekst van bui-
ten leren.

Jules was bijna in alle vak-
ken primus, terwijl Julien

lopen, dan kon men er staat
op maken dat één Maes de
eerste was, terwijl de tweede
Maes achteraan hing. Moesten
ze beiden in de klas een op-
stel maken, was het zeker
dat een Maes het beste inle-
verde, terwijl de tweede Maes
slechts middelmatig was. Moes-
ten ze echter afzonderlijk ver-
schijnen, kon men er zeker
van zijn dat ze alle twee éerst
waren. Voor de mondelinge
examens waren de broeders
Maes alle twee éerst. De le-
raar durfde er zijn hoofd op
wedden, dat Jules twee keer
voor de jury was verschenen,
doch wanneer hij hierover
mopperde, antwoordde Jules
(of Julien) met onschuldig
gezicht:

— Neen, mijnheer, Julien
heeft verbazende vorderingen
gemaakt in wiskunde.

Op het sportveld ver-
klaarde Julien (of Jules)
met hetzelfde gezicht:

— Jules wordt nog
kampioen! Hij oefent zich
iedere avond op z'n ka-
mer.

Iedereen had de in-
druk te zijn beetgenomen
maar niemand kon het be-
wijzen.

Op zekere dag vroeg de
leraar op het onverwachts
uitleg over de schrijfwijze
van een woord. Het ant-
woord liet veel te wen-
sen over en de leraar
lachte in zijn vuist. « Ha-
ha, dacht hij, dat is
Julien, want Jules

voor één keer zijn les geleerd
en antwoordde correct, met als
gevolg, dat de leraar hem voor
Jules hield. Dan ondervroeg
hij de tweede Maes en ook
hier kwam het antwoord vlot
en juist. Wie was nu Jules en
wie Julien? Het was om er
het hoofd bij te verliezen!

Ten einde raad ontbood men
de oom en voogd van de twee-

knappen dat trouwen en onder elkaar wel op! Sedert de dag van de roomtaart is dit stelsel bij ons in voege getreden...

— De dag van de roomtaart? Vertel dat eens!

— De vooravond van Sint Patrick had m'n vrouw een grote roomtaart gebakken, die de vorm had van de Eiffeltoren en er echt smakelijk uit zag. Het pronkgebak stond in de eetkamer. Terwijl nu m'n vrouw een praatje voerde met een gebuur, werkte ik met één van de jongens in de tuin. Ik moet eerlijk zeggen dat hij erg handig was. Wat voerde nummer twee intussen uit? Dat zult u zo dadelijk vernehmen...

Toen we 's avonds aan tafel gingen, merkten we dat de roomtaart, het pronkgebak waarop m'n vrouw zo trots ging, verdwenen was op enkele kruimels en wat room na...

Jules of Julien, het is te zeggen diegene die in huis gebleven was, had die misdaad op z'n geweten. Gek van woede gaf m'n vrouw me een stok om de schuldige naar behoren te straffen. Ik greep een van de jongens vast, maar deze toonde me de blaren op z'n handpalmen en zei verontwaardigd:

— Is het zo dat je me bedoeld voor het werk van deze namiddag? Ik spitte haast heel de tuin om!

Ik liet hem los en greep de tweede, maar ook deze had blaren en zei met het onschuldige gezicht ter wereld dat hij me heel de namiddag geholpen had! Ja, geloof me,

mijnheer, zo was het. Beiden hadden blaren op de handen. Het is natuurlijk waar, dat ze heel de dag tennis speelden of in de bomen klommen en daar heel zeker hun blaren hadden gehaald. Maar, ik kon diegene die me zo vriendelijk geholpen had toch geen ramming geven...

Mijn vrouw hoopte dat de slokop zich aan tafel wel zou verraden, doch beide broeders aten als, jonge wolven. De volgende dag hadden ze alle twee een indigestie. Natuurlijk was er één die ongesteldheid veinsde om zijn broer uit de nesten te helpen, doch wie? We hebben het nooit kunnen achterhalen en sedert die dag behandelten we hen als één en dezelfde persoon.

*

Het was hoogst interessant, doch het hielp noch de directeur, noch de goede Jonnet. Ook de klasgenoten van de tweeling Maes begonnen te brommen; zowel in de klas als op het sportveld door één Maes geklopt worden, dat ging nog, maar door twee kon niet door de beugel! Men weigerde voortaan met hen te praten of te spelen. De tweeling stoorde zich hieraan niet. Ze lachten en stoelden samen en bekommerden zich niet om de rest van de wereld.

Op 'n mooie dag in Mei, tijdens de atletiekwedstrij-

den, maakten ze het echter al te bont.

De belangrijkste gebeurtenis was de loopkoers over een afstand van duizend meter. Ze werd door iedereen met belangstelling gevolgd, daar Jan Siegert voor de eerste keer meeleefde en zo snel, misschien zelfs sneller was dan Julien Maes. Twee derde van de afstand legden de rivalen zijde aan zijde af. Ze gaven al wat ze konden en geraakten uitgeput. De leraren en de studenten, die op de tribunes hadden plaats genomen, zagen in de verte een gele en een groene trui lang voor de andere mededingers, de bocht achter het struikgewas in gaan... Nauwelijks waren de rivalen voorbij het struikgewas of de groene trui schoot onhoudbaar vooruit en kwam als eerste aan de eindmeet. Nogmaals had een Maes de overwinning behaald, doch ditmaal was hun list te duidelijk...

Jules Maes had zich, eveneens in groene trui, in het struikgewas verscholen en zonder dat iemand het gemerkt had, zijn vermoede broer afgelost. Maar hoe het bewijzen wanneer niemand het gezien had? Onmogelijk. Men moest dus Julien, al was het ongetwijfeld Jules, tot overwinnaar uitroepen. Onnodig te zeggen dat heel de kostschool in rep en roer stond!

— Nu heb ik er genoeg van, zuchtte Jonnet, ik moet er te allen prijze iets op vinden. Hij dacht en zocht de hele nacht en... vond iets!

De volgende dag tijdens de les van geschiedenis, wandelde Jonnet met de hand in z'n zak tussen de banken en handelde over de regering van Karel de Grote.

— In welk jaar werd hij tot keizer gekroond?

vroeg Jonnet plotseling aan een van de broers. Deze aarzelde, dus was het Julien. Fluks haalde Jonnet een voorwerp uit z'n zak en streek hiermee over de neus van de kleine domkop.

De neus van Julien Maes zag er bruin van, want de leraar had er sap van notenbolsters aangewend. Jullie hebben al wel eens noten ontbolst en weten dus dat de bruine kleurstof weken lang op je handen blijft zitten, al schrob je ze ook nog zo duchtig.

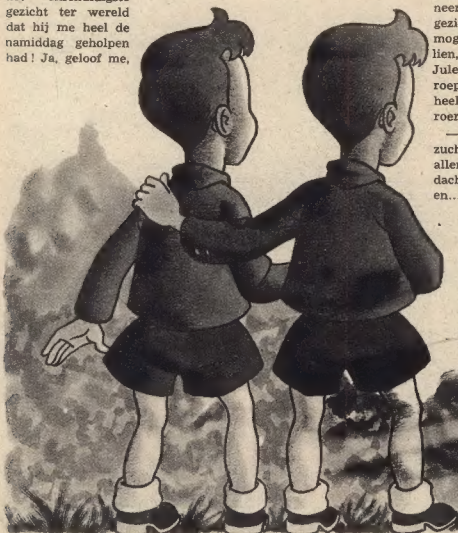
— Ik heb het middel gevonden om jullie uit elkaar te

houden, jongens, zei Jonnet. Buiten dit flesje — dat ik zo dadelijk laat verdwijnen — is er geen notensap in huis, voor de rust van het schooljaar heeft Julien een bruine en Jules een witte neus, of omgekeerd, maar dat heeft geen belang meer. We zijn gered.

Iedereen schaterde het uit en de tweeling Maes lachte hartelijk mee.

Nadien ging alles weer normaal in de klas van Jonnet. Jules Maes was primus en zijn broer onderscheidde zich in de turnzaal en op het sportterrein. Op het einde van het schooljaar kregen beide echter een „Grote prijs in fantasie“ en een „Prijs in broedertiefde“. Deze hadden ze ten slotte dubbel en dwars verdiend.

DE P.O. LONDEN

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE - ADMINISTRATIE EN PULICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

LONDEN-JOHANNESBURG

in 1932 : 252 u.

1940 : 120 u.

1952 : 23 u. 13

DE vlucht Londen-Johannesburg duurde twintig jaar geleden : tien en een halve dag. Dertien jaar geleden : slechts vijf dagen meer, en thans leide het straatvliegtuig « Comet » de afstand af (6.668 km) in 25 u. en 13 minuten met tussenlandingen te Rome, Beiroet, Khartoem, Entebbe en Livingstone. De « Comet » veranderde van bemanning te Beiroet en Khartoem en deze bestond telkens uit zes man. De « Comet » vloog met een gemiddelde snelheid van 800 km. per uur op een hoogte van 11 à 12 km. (waarschijnlijk de snelheid van de luchtvaartmaatschappij, dat men zelfs de sterren bij dag zichtbaar zijn). Het toestel was zo stabiel, dat men een sigaret op een tafel rechtzetten kon. Met deze « Comet » is Rome nog slechts 3 u. 17 min. van Londen verwijderd !

EEN NIEUWE VOLKSWAGEN ?

DEZE illustratie is geen nieuwe Volkswagen, maar de mooie Volkswagencabriolet, waarvan er reeds enkele over ons wegen snorren. Vakjijdschriften hebben niettemin gemeld, dat men een Volkswagen aan een verbeterd model werkt, met nog een kleinere motor (n. l. een 700 c.c.), een semi-automatische kersingswissel, zoals Panhard er reeds toegepast heeft, en een gemoderniseerde carrosserie. Het Volkswagenmodel dat wij kennen, is nu reeds 15 jaar oud.

GEEN GLASSCHERVEN MEER !

DOOR de firma Dupont van Wilmington werd een vervangingsstof voor cellofaan op de markt gebracht, dat Mylar heet. Het nieuw product zou bijzonder goed bestand zijn tegen de hitte en de koude, het is doorschijnend en stevig en men kan de bladen gemakkelijk snijden. Een blad Mylar heeft slechts 1/3 van de dikte van de dunste cellofaanfilm. Naar verluidt kan Mylar o.a. ook vensterglas vervangen. Kwik en Flupke zullen tevreden zijn en hun moeder niet minder !

DE AJAX-ENQUETE

BEN JE EEN GOED MECANIEKER ?

Fietsen is niet zo moeilijk, maar je fiets herstellen en onderhouden, dat is reeds een andere kwestie ! Lees onderstaande vragen aandachtig en zet 10 punten naast de vraag die je met JA kunt beantwoorden, 5 punten voor de MIJSSCHEN of SOMS en 0 punten voor NEEN of NOOIT.

1. Zie je regelmatig of je kettling goed gepanssen en gesmeerd is ?
2. Weet je je materieel om je fiets te herstellen ook zelf te gebruiken ?
3. Kan je je remmen regelen ?
4. Heb je het geduld een band te herstellen ? (De band uittrekken en schoon-

WERELDRECORDS VERBETERD

ER zijn twee nieuwe wereldrecords verbeterd : in het vasten en in het pijp roken. Te Milaan heeft mevrouw Nadia Goia 67 dagen en 6 uren gevast. Tijdens haar vasten heeft ze 1.340 sigaretten gerookt en 230 l. spuitwater gedronken. Zij is maar 16,5 kg. vermagerd. Het bericht zegt niet, hoeveel ze woog eer ze haar dwaze onderneming begon.

Het wereldrecord pijp roken, dat op naam stond van Opa Kijnders uit Parmenend in Holland (92 minuten 18 sec. met 3,3 gr. tabak), werd onlangs verbeterd door Oscar Knijdt van Eernegem (West-Vlaanderen), hij heeft nl. 3,5 gr. tabak gerookt in 107 minuten !

INTERVIEW

Egon Erwin Kisch, wiens boek « De Razende Reporter » in bijna alle wereldtalen werd vertaald, kreeg van een Weens blad de opdracht een nederkoning te interviewen, die voor de eerste keer de voet op Europese grond zette.

— Wat is u aan de blaken bijzonder over het rijden van de nederkoning ?
— H-n u zeldzame halsakleur, luidde het antwoord.

DAMES AAN HET STUUR

Wanneer een dame aan het stuur haar arm uitsteekt om een richting aan te duiden, kan men slechts van één ding zeker zijn en dat is... dat het venster open staat !

IN de U.S.A. bewijzen de statistieken nochtans dat de vrouwen veel voorzichtiger rijden dan de mannen en minder ongelukken veroorzaken. Maar veranderde opinie van de heren der scheping bij middel van statistieken ! Het is onbegonnen werk, dat bewijst volgende anecdoten :

Een vrachtwagen botste erg ruw tegen de achterkant van een auto, bestuurder door een vrouw. De chauffeur van

ER RIJDEN NOG POSTILJONS

ONZE correspondent in Zwitserland seint ons dat er in zijn land nog een regelmatig postiljondienst bestaat, die door de Simplotpas rijdt. Hij zond ons een foto van deze postkoets. Postiljon, laat de kleppers maar draven !

DURF JE DAT OOK AAN ?

DE torenhaan van de O.I. Vrouw van Brugge moest hersteld worden. (De torenhaan was namelijk vastgeroest.) Twee dapperen torenklimmers hebben dat kurwetje opgeknapt. De herstelling uitvoeren op 123 m. hoogte was geen kleinigheid. De toeschouwers hielden hun hart vast, en sommige vrouwen dierven het eens naar omhoog kijken. Ze werden er duizelig van. Gelukkig maar dat de klimmers er niet duizelig van geworden zijn !

107.000 MENSEN NEMEN DAGELIJKS HET VLEGTOEG

IN 1951 vervoerden de luchtvaartmaatschappijen dagelijks 107.000 mensen en bereikten daarmee een totaal van 39 miljoen reizigers voor het hele jaar. Ieder passagier legde gemiddeld 870 km. af. Had een passagier die afstand alleen moeten afleggen, dan ware hij verplicht geweest 660.000 maal rond de aarde te vliegen ! Met een kruissnelheid van 480 km. per uur, zou hij daar 60 jaar voor nodig hebben. De K.L.M. bracht in 1951 132.000 uren of 15 jaar in de lucht door. Ze bereikt bijna het aantal vliegers van de Air France (K.L.M. 43.642.000 km. en de Franse maatschappij 48.452.899 km.). De K.L.M. en de Sabena samen overtreffen de Franse maatschappij !

EEN O TE VEEL

VADER Laermans stuurde een brief naar zijn zoon die aan de universiteit studeerde. Mijnheer Laermans schreef : « Hierbij zend ik je het briefje van 100 frs. waar je me om gevraagd hebt. Ik moet je nochtans doen opmerken dat er in je brief verschillende spel fouten voorkomen, om. honderd schrift met twee en niet met drie nullen, »

PANTSERWAGENS TE HUUR

UIT Parijs bereikte ons een niet alledaags bericht : Gerzén de herbarnde overvallen op zeldtransporen, verhuurt de Parijse politie thans pantserwagens bevestigd met gewapende politieagenten. Huurprijs : ongeveer 700 Belg. frs. plus 10 frs. per km.

- terwijl van je fiets zelf op te steken en de kettling te spannen ?
8. Kun je een pedaal vervangen en het kogelgav van je pedalen vernieuwen ?
9. Wanneer je een fiets ziet die pech heeft, help je hem dan ?
10. Bewaar je je gijslanch, wanneer je zelf bandenpech hebt ?
- De technici van AJAX, 176, Maurice Lemonnierlaan, zullen je steeds helpen, indien je zulks vraagt.

- maken, de lijm uittrekken en 5 minuten wachten, de de spanen drogen, poedren en lichtjes opblazen alvorens de band weer op het wiel te leggen.
5. Kijk je regelmatig na of je wielen recht in de voor- en achteras staan ?
6. Zie je regelmatig na of je versnellingsstoel, pedalen, enz., niet moeten gesmerd worden ? (Een wiel moet lopen door het gewicht van het ventiel alleen !)
7. Ben je in staat het ach-

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

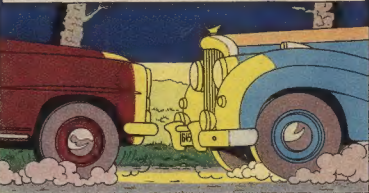
VAN J. MARTIN

Goudsmokke-
laars staken aan
de Zwitsers-Frans-
grens een auto in
brand, sloegen de
Frans douanier neer
en stuurden dan hun
Bentley in razend-
vaart de grote
weg naar Frans
rijk op.

De chauffeur die in volle vaart en links
van de weg een tocht nam, zag plotseling het
verbindend licht van twee machtige koplampen

Zowel in de ene als in de andere auto werd krachtig geremd, men
hoorde de banden over de asfaltweg skuiven... op enkele centi-
meters van elkaar bleven ze met een schok staan

Wat moet ik doen, chef?

Achteruit, idioot, en
dan vlug verder!

De Bentley reed achteruit en in het licht van
de koplampen zag men zijn zijklembreker...

Een Bentley... 642.525
rode letters op witte
grond! Dat zijn Belgen!

De Bentley zette zich dan geheel recht van
de weg en stoot in volle vaart weg

Da lelijkheid! Had wel even
je exclusief mogen aanbieden!

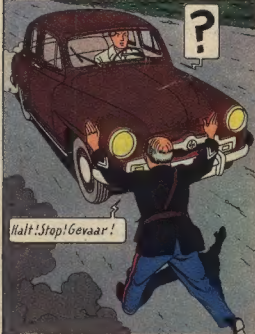

Dan vertrok ook de
Simca...

De douanier!... He, wat
is er daar gaande? Brand?

De chauffeur van de Simca remde en zag dat
er een brugpoort armewaaiend naar hem toe kwam gelopen

Halt! Stop! Gevaar!

Rij niet verder, er staat een wagen in brand. De benzine-
voorzakende vliegt, de lucht vliegt, begrijp u... Het
zijn innokelelaars, draai om, we zetten hen na, ik neem je
wagen in beslag. Neen, profiteer maar niet!

Hier is je kopi, chef,
ik heb Gauthier ach-
tereen boom geleegd.
Het is gelukkig niet erg!

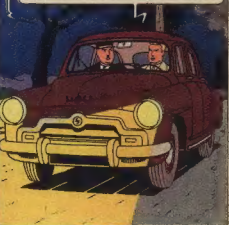
Goed. Ga het kantoor binnen langs
de achterdeur en telefeoner naar
het centraal douanekantoor, dan lar-
meer je de politie van Delfort en Mulhouse

De douanier zette zich in de wagen en
de chauffeur draaide en vertrok onmiddellijk

Het spijt me erg, mijn heer, maar nood breekt wet!

Naak u geen zorgen! Die rit bevat
me wel maar, een Bentley inha-
len met deze wagen... nou dat
is een andere zaak!

De Simca vloog in razen-
de vaart over de weg...

Nou weet je dat de wagen, die we moe-
ten inhalen een Bentley is?

Haha! Mijn reporterineus, brigadier, die
zege me dat het de Bentley is, ik kan je
zelfde nationale titel ende nummerplaat geven!

Alle duivels! Had je dat niet
vroeger kunnen zeggen! De
douanier die voor het ogenblik
telefeoner kan de politie slechts
n "spookwagen" opgeven!

Inderdaad, op hetzelfde ogenblik...

Hallo... Politiecentrale van Mulhouse...
Hallo... ik luister... Ja... een wagen...
Hallo... niet afsnijden... HALLO!

(Wordt voortgezet.)